



**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata vt
Sacramento, & vt sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-vnctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Qui teneantur confessionis sigillo. §. 4

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

dictas actiones exercendas, scilicet, ad remouendum subditum de officio, & loco, negandumque secretum sacramentum, suffragium, & similia; tamen nullus alius, praeter penitentem, suspicetur ob confessionem fieri. Sic pluribus relatis firmat Sanch. lib. 3. de matrim. disp. 16. num. 2. Coninch. disp. 9. dub. 4. nu. 6. & 69. Martin. Delirio lib. 6. disquisit. mag. sect. 2. Bonac. disputat. 5. quest. 6. sect. 5. part. 4. a. numer. 14. & seqq. Laymann. lib. 5. summ. tract. 6. capit. 14. quest. 2. numer. 22. Cui sententia fauere intendit Clemens VIII. in supradicto decreto. Si enim solum vellet obseruari, quod aliis iure diuino certum est obseruari debere, non verbis praecipuis utpote superfluis; sed commendatitiis vteretur. Cum ergo Clemens speciale praecipuum rulerit, ne Regulares superiores notitia ex confessione accepta vterentur ad exteriorem gubernationem, manifeste indicauit prohibere voluisse illum vsum, qui aliis sub opinione positus erat, licere. Quod in Societate expressè constat ex instruct. 5. & cap. 21. Ordinat. communium: ubi enim R. N. P. Claudius Aquauitua inquit: *Tametsi non desunt Doctores, qui sentiant, saluo sacramentalis confessionis sigillo, iustis de causis licere nonnunquam Confessario, cum id fieri potest sine ulla reuelata confessionis suspitione, vti extra confessionem notitia per confessionem habita: tamen, quia haec doctrina, & eam exigit in tanta re circumspectionem, quam seruare per difficile sit, & interim possit aliquando retardare subditorum libertatem, quam huius fori sanctitas, & nostra Societatis institutum requirunt in se ipsis, rebusque suis Confessario apertius; ut circa visum nobis est in Domino statuere, sicut & seuerè statuimus pro reuerentia, qua semper Societas nostra coluit huius Sacramenti inuolabile sigillum, & libertatem, ut omnes superiores diligenter caueant, ne vel ipsi, vel nostrorum aliquis supradictam doctrinam vsquam introducant, neque illam publicè, aut priuatim doceant, neque ea vti vntur villo modo, (nisi foris de penitentis licentia): sed ita prorsus in omnibus casibus nostris se gerant Confessarij, ac si in confessione nihil penitus audiuissent, sibi que persuadeant, ut humanarum rerum regimen ab hoc sacramento longissimè distat, ita debere nullatenus ab eo pendere. Hæc Claudius. Ratio conclusionis præcipua est: quia ex sigillo obligatur Confessarius, vt non solum aliis; sed nec penitenti abique eius licentia peccata obiciat, exproberet, aut in memoriam reducat. At, si lumpa occasione confessionis penitentem remouet ab officio, & loco, in quo antea erat, vel officium, & locum procuratum, & petium denegat, latis censetur peccatum confessum obicere: siquidem præstat penitenti sufficiens fundamentum suspicandi, ob confessionem prædicta fieri. Ergo, &c. Deinde hoc vsu (si licitus esset) arceretur homines a peccatis manifestandis, timentes, ne ob eorum manifestationem priuandi essent commoditatibus, & honoribus, quos haberent reddereturque confessio nimis odiosa. Adde, quod casuum reueratio humana fragilitati intolerabilis esset: quomodo enim Clericus suo Episcopo aueret peccatum fateri, ex cuius manifestatione cognoscit, posse, sibi Ordines, & beneficia denegari? Item, esset inutilis: non enim cum graui suo detrimento obligari potest subditus peccata Praelato manifestare, ob quorum manifestationem probabiliter timet à beneficiorum, & officiorum consecutione remouendum esse, sicuti latius profecquitur Coninch. disp. 9. dub. 4. a. n. 64.*

2. Neque rationes in contrarium vrgent. Prima, & secunda ex probatione nostræ conclusionis soluta sunt. Fauor namque, Confessarium illas actiones pro suo rationabili arbitrio exercere posse: nego tamen, vnquam exercere potuisse ob notitiam ex confessione acceptam, neque in illis circumstantiis, quibus præbere penitenti possit occasionem suspicandi ob confessionem fieri. Ad tertiam concedo, sæpè penitentem obligatum esse officium, & locum deserere: at, si obligationi renuit voluntariè acquiescere, nequit superior ob confessionis notitiam ad illius executionem compellere: sed potius se gerere debet, ac si nihil in confessione audiuiisset. Ad quartam nego, ad huiusmodi regimen casuum reuerationem esse statutum: etenim reueratio casuum introducta est, vt grauiore causa à doctioribus, & prudentioribus iudicentur, & penitentes ab ipsis secutionem medicinam, & peccatorum remedium in foro sacramentali accipiant, & ex difficultate impetrandæ absolutionis grauitatem peccatorum agnoscant, eaque fugiãt. Non autem introducta est ad exteriorem gubernationem, quæ à Sacramento Penitentiae nullatenus pendere debet.

§. I V.

Qui teneantur confessionis sigillo.

1. Statuitur regula certissima.
2. Confessarius, dum ex sola confessione peccata nouit, tenetur.
3. Interpres necessarius tenetur.
4. Adstantes sine quorum notitia fieri confessio non potuit, eadem obligatione adstringuntur.

5. Qui præter voluntatem penitentis casu, vel ex malitia confessionem audiuerunt.
6. Item ille, cui sacerdos iniuste confessionem manifestauit.
7. Confessarius ex communi sententia videtur teneri.
8. Sed oppositum verius est.
9. Adstantes abique necessitate non obligantur.
10. Neque superior, cui petitur facultas pro casuum reuerationem absolutione.
11. Neque inuentor chartæ, in qua scripta sunt peccata tenetur, tametsi eam Sacerdos amississet.
12. Ob sigilli reuelationem nequeunt Magistratus inquirere.
13. Penitens non obligatur ad sigillum.
14. Qualiter obligati sigillo teneantur subire punitionem, si violent.

Regula certissima est, omnes illos, qui ex confessione sacramentali peccata necessario iuste, vel iniuste agnouerunt, teneti obligatione sigilli: alius Christus Dominus non satis penitentibus consuluit, si obligationem sigilli nõ imponeret confessioni vtique exceptæ, reddereturque confessio odiosa, & faciliè homines ab illius vsu auerterent. Sic D. Th. in 4. dist. 21. qu. 3. art. 1. q. 3. Scorus dist. 17. q. 1. & dist. 21. q. 2. Adrian. in 4. de confess. q. de sigillo. §. Secunda p. Syluest. verbo Confessio, q. 1. Ioan. Medin. q. 46. Nauar. cap. 8. n. 4. & in cap. Sacerdos. de penit. dist. 6. n. 42. Suar. disp. 33. sect. 4. Coninch. disp. 9. dub. 3. Laym. lib. 5. summ. tract. 6. cap. 14. n. 16. Bonac. disp. 5. q. 6. sect. 5. p. 3. Valq. q. 93. art. 4. dub. 1. & seqq.

1. Primò igitur tenetur sigillum scrutare Confessarius, dum solum ex confessione peccata nouit. Quod non solum verum est de Confessario legitimo, sed etiam de eo, qui à penitente exstimatur: quia saltem ex intentione penitentis confessio ei facta sacramentalis fuit. Sic Valq. q. 93. art. 4. dub. 2. n. 6. Coninch. disp. 9. dub. 3. n. 35. iuncto dub. 1. n. 8. Laym. lib. 5. summ. tract. 6. c. 14. n. 16. vers. Inter.

2. Secundo, tenetur eodem sigillo, tametsi minus principaliter, interpretet, qui necessarius fuit, vt penitens peccata Confessario manifestaret: nam esto penitens obligatus non fuerit confessionem per interpretem facere, obligatus tamen fuit ad illam faciendam, vt à peccatis directè absolueretur. At Christus Dominus obligationem sigilli imposuit confessioni, quæ ad absolutionem directam à peccatis necessaria est, & sine qua integrè penitens confiteri non potest, alius non esset penitentis satis consultum. Ergo, Sic alios referentes docent Suar. disp. 33. sect. 4. n. 4. Valq. q. 93. art. 4. dub. 2. n. 2. Coninch. disp. 9. de sigillo. dub. 3. n. 35. Laym. lib. 5. summ. tract. 6. c. 14. n. 16. vers. Secundo. Bonac. disp. 5. de penit. q. 6. sect. 5. p. 3. n. 5. tametsi contrarium sentiat Caier. verbo, Confessio, c. 11.

4. Tertio, ob eandem rationem adstringuntur adstantes, si ne quorum notitia confessio fieri non potest, vt in communi naufragio, vel peste contingit. Etenim omnes illi notitiam peccati ex confessione sacramentali, qua talis esset, accipiunt: obligati ergo debent ad sigillum Confessio sacramentali annexum. Atque ita docent Adrian. in 4. de confess. q. de sigillo. §. Secunda pars. Valq. q. 93. art. 4. dub. 2. n. 3. Coninch. disp. 9. dub. 3. n. 35. & 46. Laym. lib. 5. tract. 6. cap. 14. vers. Tertio. Bonac. disp. 5. de penitenti. quest. 6. sect. 5. p. 3. num. 6. Suar. disput. 33. sect. 4. num. 7.

5. Quarto, sigillo obligantur, qui præter voluntatem penitentis, casu, vel ex malitia confessionem manifestauit: quia notitiam ex confessione, quatenus necessaria fuit ad absolutionem obtinendam exceperunt. Alias si huiusmodi confessioni Christus Dominus sigilli obligationem non imposuisset, sæpè penitentes nequirent sua peccata securè, & abique periculo reuelationis faceri, confessionemque onerosam, & extortam haberent, vt bene tradunt Adrian. Valq. Layman. Coninch. Bonac. & Suar. supra.

6. Quintò, adtingit communis sententia sigilli obligationem eum, cui sacerdos iniuste confessionem manifestauit: quia ea manifestatio est odiosa, tum sacramento, tum penitenti. Non igitur ex illa comparatiuè reuelationis potest. Præterea, si sigilli obligatione prædicta non astringeretur, sed solum naturali secreto, posset, & sæpè deberet peccatum sic cognitum Magistratibus denunciare: ipsique posint delinquentem punire: quod in grauisimum sacramenti, & penitentium detrimentum cederet, vt bene, aliis relatis docent Suar. disp. 33. sect. 4. n. 8. Valq. q. 93. art. 4. dub. 2. num. 10. Layman. lib. 5. summ. tract. 6. cap. 14. nu. 17. vers. Quarto. Coninch. disp. 9. dub. 3. num. 36. Bonac. disp. 5. quest. 6. sect. 5. p. 3. num. 4. Tametsi contrarium sentiat Ioann. Medin. Cod. de confess. qu. 4. 6. de iis, qui confessionem celare tenentur, propterea, quod audiens non acceperit notitiam ex confessione sacramentali, cui est obligatio sigilli annexa: sed ex iniusta, & sacrilega reuelatione, cui Christus Dominus eam obligationem non imposuit. Sed dicendum est, sufficere ad hanc obligationem, quod saltem mediata ex confessione ea notitia excepta sit, abiquo alio medio legitimo: quippe ea reuelatio, utpote contra ordinem iuris facta, reputari debet, ac si facta non esset, ac proinde censeri debet

moraliter ea notitia ex confessione sacramentali procederet: præcipue cum penitens ea conditione Confessario sua peccata manifestauerit, vt sigillo perpetuo contineatur; sub qua conditione ad tertium, cui penitente inuito sunt reuelata; transire censenda sunt, ne sacramentum odiosum reddatur.

7. Sexto, docent communiter Doctores, teste Suar. *disp. 33. sect. 4. n. 6.* Nauarr. *cap. 8. num. 4.* Layman. *lib. 5. sum. tract. 6. cap. 14. n. 18.* Bonac. *disp. 5. de poenit. q. 6. sect. 5. part. 3. num. 4.* consiliarium, cui sacerdos ex licentia penitentis, gratia perendi confessionem manifestauit, sigilli obligatione tenetur: quia eam notitiam accipit, vt Confessarium instruat, qualiter sacramentum ministrare debet: est igitur penitenti pro absolutione obtinenda necessaria. Debet ergo sub obligatione sigilli comprehendendi.

8. Sed oppositum verius existimo cum Valq. *quæst. 93. art. 4. dub. 2. numer. 10.* Coninch. *disp. 9. de poenitent. dub. 3. num. 50.* Hieron. Onuphrio *de sigillo confess. sect. 3. quæst. v. dub. 6. vers. Respondet secundò.* Pelantio *in addit. ad 3. part. quæst. 11. disp. 3. ad finem.* & aliis. Consiliarius etenim non accipit illam notitiam a confessione sigillata, sed a manifestatione Confessoris, nomine ipsius penitentis: at, si penitens per se ipsum consiliarium consulere, consiliarius sigilli obligatione non teneretur, vt *superius diximus*: ea manifestatione non est sacramentalis confessio, vt per *quæst. ad absolutionem obtinendam* a consiliario non dirigitur. Ergo neque etiam teneri potest ex manifestatione Confessoris, qui penitentis instrumentum est: Item, ea manifestatio non ex confessione ortum habet, sed ex facultate data a penitente: ergo non potest obligare sub sigillo. Præterea, ea manifestatio non est penitenti necessaria, vt peccatorum absolutionem directam obtinere possit: nam Confessarius eum absolueret potest ex eo præcisè, quod ipse proponat, per se, vel per alium, virum doctum consulturum, et iuxta consilio aduersurum. Non igitur ea notitia sub sigillo cadere potest, cum ad confessionem necessaria non sit. Denique vix inquam necessarium est ad consilium petendum personam penitentis significare. Ergo, si ex facultate ipsius penitentis significata sit, conueniri non potest, quod sub sigillo non contineatur. Satis enim Christus Dominus, tum sacramentum, tum penitentibus prouidit sub inuolabili sigillo comprehendens eam notitiam, quæ pro absolutione obtinenda necessaria fuerit.

9. Ex his infero primò, si penitens coram aliis ob maiorem sui confusionem absque ulla necessitate confiteatur, prædictos adstantes obligatione solum naturalis secreti teneri. Non enim ipsi ex confessione sacramentali formaliter notitiam accipiunt: nam illa confessio, quatenus ad ipsos dirigitur, sacramentalis non est, tamen si sacramentalis sit, quatenus sacerdoti refertur, vt bene notauit Coninch. *disp. 9. dub. 3. n. 46.* Præterea absque nulla notitia posset penitens suorum peccatorum absolutionem directam obtinere, vt suppono: non igitur debuit Christus eam sacro sigillo munire.

10. Secundò infero, superiorem, a quo extra sacramentum petitur facultas absoluedi a reueratis, siue per penitentem, siue per Confessarium, sacri sigilli obligatione non tenetur: tum quia ea petitio non est sacramentalis confessio; tamen ad confessionem legitime faciendam dirigitur: tum, quia necessaria non est, cum penitens posset superiorem adire, eique peccatum reueratim fateri, & ab eo absolutionem obtinere: tum denique, quia fieri potest, & debet ea petitio absque expressione penitentis: quod si ex eius venia fiat, sibi imputet, si alia obligatione quam naturalis secreti teneatur. Atque ita docent Valq. *quæst. 93. art. 4. dub. 2. n. 10. et 12.* Henriq. *lib. 6. de poenit. cap. 2. n. 3.* Coninch. *inclinat. disp. 9. dub. 3. n. 44. et seqq.*

11. Septimò, addunt aliqui inuentorem chartæ, in qua alicuius peccata scripta erant, sub sigillo teneri: quia videtur esse confessio inchoata. Sed reuèrsus oppositum sentiant communiter Doctores apud Nauarr. *cap. 18. num. 34.* & in *c. Sacerdos de poenit. dist. 6. num. 8.* Suar. *disp. 33. sect. 4. num. 4.* Henriq. *lib. 6. cap. 20. num. 1.* Coninch. *disp. 9. de sigillo. dub. 3. in fine.* Layman. *lib. 5. sum. tract. 6. cap. 14. n. 19.* Bonac. *disp. 5. q. 6. sect. 5. part. 3. circa finem.* Nam scriptura illa, esto, ad faciendam confessionem deseruire possit, non tamen necessariò. Præterea non est sacramentalis confessio, neque etiam inchoata, cum frequenter absente sacerdote, facta sit, & solum ob excitandum peccatorum memoriam. Neque probandum censeo limitationem, quam solus Layman. adhibet, scilicet, obligari sigillo prædictæ chartæ inuentorem, si constet, a Confessario, cui tradita erat, amissam fuisse. Nam, esto, per scripturam sacerdoti præsentem fieri confessio possit, ea tamen scriptura, vt quid per manens est, a confessione, quæ est ens successiuus, & transiens, omninò distinguitur: non enim ipsa scriptura est confessio, sed ipsius scripturæ traditio, & illius apud sacerdotem humilis manifestatio, ex qua tantum datione, & manifestatione inuentor notitiam peccatorum non accipit, sed ex signo scripturæ permanenti.

Monent tamen, & meritò Doctores *superius* relati, grauilissimè peccatum inuentorem, qui confessionem ibi scriptam

Verd. de Castro. Sum. Mor. Pars IV.

legeret, ob grauem iniuriam, quam penitenti irrogaret, seuerissima sui cordis contra eius voluntatem agnoscens. Excipitur, nisi certò sciret, (quod vix contingere potest,) inuoluntaria contineri: casu autem, quo prædictam chartam iniquè legat, denunciare scripturam non potest, neque denunciarum possunt Magistratus punire, vel comprehendere: tum, quia delicta secreta sunt: tum, quia eorum manifestatio cedit in grauem irreuerentiam sacramenti, pro cuius susceptione illa scriptura facta est.

12. Si verò ipse Confessarius, qui sacro sigillo tenetur, confessionem factam reuelaret, ob ipsius reuelationem inquirere Magistratus nequeunt, tamen ob non institutam inquisitionem Respublica perire deberet, vt bene, aliis relatis, notarunt Sotus *in 4. dist. 18. q. 4. art. 5.* Delrius *lib. 6. disquisit. mag. cap. 1. sect. 2.* Menoch. *lib. 1. præsumpt. 89. n. 26.* Bonac. *disp. 5. de Sacram. Poenit. q. 6. sect. 5. part. 3. in fine.*

13. Octauò addit Nauarr. *in cap. Sacerdos de poenit. dist. 6. n. 115.* penitentem obligatum esse sub sacro sigillo seruare, quæ sibi à Confessario commendata secretò sunt. Sed reuèrsus contrarium docet communis sententia, vt videre est apud Suar. *disp. 33. sect. 4.* Coninch. *disp. 9. dub. 3. num. 37.* Tolet. *lib. 3. cap. 20.* Henriq. *lib. 6. cap. 20. num. 1.* Layman. *lib. 5. sum. tract. 6. cap. 14. num. 20.* Bonac. *disp. 5. de poenit. q. 6. sect. 5. part. 3. in fine.* Etenim, cum sigillum in fauorem penitentium institutum sit, vt securè peccata sacerdoti absque periculo reuelationis manifestare possint; ea tantum, quæ ipsi manifestant, sub sigillo contineri debent, non quæ à Confessario accipiunt, cum ex eorum reuelatione exolâ penitentibus confessio esse non possit.

14. Ad extremum aduerte, etsi plures sacri sigilli obligatione teneantur; primò, & principaliter tenetur sacerdos, & secundariò alij, idèò que pœna depositionis, & reclusionis, cuius fit mentio in *cap. Omnis vtriusque sexus.* solum sacerdotibus Confessariis imponenda est, reliquis arbitraria pro qualitate criminis, sicuti notarunt Nauarr. *cap. Sacerdos de poenit. dist. 6. num. 50.* Suar. *disp. 33. sect. 4. num. 4.* Henriq. *lib. 6. cap. 19. n. 9.* & *cap. 20. num. 2.* Layman. *lib. 5. sum. tract. 6. cap. 14. n. 16. vers. Secundò.*

PUNCTVM XX:

De obligatione confessionis ex diuino, Ecclesiasticoque præcepto:

§. I.

Quæ personæ, & quo tempore ex diuino præcepto ad confessionem teneantur.

1. Qualiter obligentur omnes ad confitendâ peccata ex diuino præcepto.
2. Pro articulo mortis est hæc obligatio.
3. Extra prædictum tempus, seclusa Ecclesie determinatione, satis probabile est, nullam esse obligationem.
4. Per accidens obligantur grauari mortali, si suscepturi sunt Eucharistiam.
5. Si moraliter certam speciem peccati vitare non possunt.
6. Solum sâctus obligantur ad confessionem.
7. Item, grauari mortali.
8. Carentes peccato mortali, & veniali, suscipere hoc Sacramentum nequeant.

1. *Superius, in fine pun. 4. huius tract.* decisum reliquimus, sacramentum Penitentiae esse medium necessarium in re, vel in voto susceptum, ad consequendam gratiam lapsis post Baptismum. Hanc necessitatem colligimus ex illis verbis Christi, Ioann. 20. *Quorum remisistis peccata, remittuntur eis: quorum retinueritis, retenta sunt.* Conceditur enim à Christo Domino Apostolis, & eorum in sacerdotio successoribus, non solum potestas remittendi peccata, sed etiam ea retinendi: retinent autem, dum non remittunt: quia eo ipso peccatores ligantur suis peccatis, saltem quoad obligationem ea ferendi etiam, si peccatores plenam suorum peccatorum absolutionem absque ulla obligatione suscipiendi sacramentum Penitentiae obtinere possent, nullatenus sacerdotes potestatem haberent, peccata retinendi. Hæc autem obligatio non est solum de confessione peccatorum in genere, qua quis confiteretur, se peccatorem esse, sed in specie, & sigillatim, qua omnia peccata, quæ post diligentem inquisitionem memorie occurrerint, quoad speciem, & numerum explicentur, iuxta *Trid. sess. 14. cap. 5. & can. 7.* pluribusque exornant Bellarm. *lib. 3. de poen. Val. 4. disp. 7. q. 9. pun. 1.* Suar. *disp. 17. sect. 1. & disp. 35. sect. 1.* Egid. *disp. 5. de confess. dub. 1.* Layman. *lib. 5. sum. tr. 6. c. 6. assert. 1.* Etenim, cum sacerdos in Sacramento Penitentiae Iudex sit, & Medicus, & officium Medici, & Iudicis exercere non possit, nisi statim penitentis cognoscatur, & omnia, quæ absolutioni obstat possint, declarentur,